

Banjaluka, 10.04.2018.

Ljudima širom svijeta

Dragi čitaoci širom svijeta!

Ja sam malo pismo koje je davno, sredinom XIX vijeka, napisala En Sjuel. Da, baš ta književnica koja se pišući roman "Crni ljepotan" bojala da njegova poruka i ideja neće doprijeti do svakog bića na svijetu. U "Crnom ljepotanu" je ona, inspirisana teškim položajem konja koje su ljudi tlačili i iskorištavali, ukazala na teškoće ovih živih bića. Uporedo sa ovom temom, sjetila se da napiše i mene da ja putujući kroz vrijeme ukažem na to da nijedno živo biće na svijetu ne zaslužuje patnju.

Svega sam se nagledao. U vrijeme kada me je napisala En Sjuel stigao sam poštom na jednu seosku farmu, na kojoj su volovi danonoćno radili na njivi, a zauzvrat su bili šibani i izgladnjivani. Gazda te farme me je pročitao i ja sam vidio promjenu u njegovom ponašanju. Osjetio sam da su ga riječi velike književnice natjerale da se zamisli i da shvati da sve to može drugačije da se radi. Lično sam vidio kako je jednog dana počeo obilno da hrani volove i da ih tetoši, a oni su se i dalje trudili da obave posao za koji su namjenjeni. Početkom XX vijeka, putujući kroz vrijeme stigao sam u jednu fabriku za proizvodnju ljudske kozmetike, u kojoj su bez milosti koristili kuniće za pokuse. Vlasnik fabrike je bio ganut riječima koje su potekle iz uma i pera velike književnice. Vidio sam da je nakon čitanja naredio da se svi kunići puste na slobodu, jer je i shvatio da se do željenih rezultata može stići bez mučenja životinja. Putujući dalje dospio sam u ruke jedne stare gospođe koja je očajnički željela bundu od pravog krzna. Međutim, kada me je pročitala, počela je da plače, jer nikad nije razmišljala o načinu na koji nastaje krzno. Nije znala ili nije htjela da zna da je krzno dio životinje koju su ljudi prije toga ubili da bi ona dobila bundu. Štaviše, stara bogata gospođa je iskoristila svoj novac i ugled, te je širom svijeta otvorila centre za zaštitu životinja. Moja snažna poruka pomogla je slonovima u Africi, kitovima u okeanima, nosorozima i lavovima Azije. Ljudi su sredinom XX vijeka shvatili da su to nevinna živa bića kojim treba pomoć, a za sve su to bile zaslužne riječi velike književnice. Nekako sam uspio kod ljudi probuditi svijest da je važniji život svih ovih stvorenja od male koristi koja se dobije od kitove masti, slonovih kljova, tigrove kože, nosorogova roga. Krajem XX i početkom XXI vijeka dospio sam na jednu visokoškolsku ustanovu i takođe probudio interesovanje svih. Uprava tog fakulteta je odlučila da otvori novi smjer – veterinarski i tako su nastali doktori koji se bave zaštitom zdravlja životinja. Danas oni postoje u svakom gradu na svijetu i ja sam neizmjereno srećan zbog toga.

Međutim, moj najsrećniji trenutak u ovom dugom putovanju desio se prije dvije godine. Pošto sam stigao na adresu jedne male djevojčice u ljeto 2015. godine. Istog tog toplog ljetnjeg dana u njeno dvorište je neko ostavio malo bespomoćno mače. Djevojčica me otvorila i pročitala. Vidio sam emocije na njenom licu, a nakon toga uzela je mače u svoj zagrljaj. Pružila mu je ruku podrške i uvela ga u svoj topli dom. On jedanas dio njenog života i njen kućni ljubimac koji se zove Stanislav. Djevojčica ga hrani, njeguje i štiti, a zauzvrat od tog malog životinjskog bića dobija ljubav koja je neprocjenjiva i nezamjenjiva u njenom životu. Da je samo ova ljubav rezultat mog dugog putovanja, opet bih na njega krenuo, jer znam da je takva veza između čovjeka i životinje vrijedna truda.

S ljubavlju!

SARA KNEŽEVIĆ
ULICA KOSTE JARIĆA 54.
O.Š."BRANKO RADIČEVIĆ"
BANJA LUKA